

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 51

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 393)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἦτοι τὴν 21 Φεβρουαρίου, περὶ τὴν ἑκτὴν πρωΐν ὦραν, ἡ λέμβος τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ἐφ' ἧς ἐπεβιάσθημεν ὅλοι—δεκατρεῖς τὸν ἀριθμόν,—ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Χώρας Ἀλθράνου.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε συζητηθῇ ἐν ἐκτάσει τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀκόμη, ὅχι περισσότερο, θὰ ἦτο δυνατὸς ὁ πλοῦς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔκτου καὶ ἑβδομηκοστοῦ παραλλήλου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τοῦ παγοφράγματος. Ἐκεῖθεν, ἂν κατωρθόναμεν νὰ περάσωμεν, θὰ εἴχαμεν ἴσως τὴν καλοτυχίαν νὰ συναντήσωμεν καμμίαν φαλινοθηρίδα, περὶ τὰ τέλη τῆς ἀλιευτικῆς περιόδου, ἥ—τίς οἶδε!—κανέν πλοῖον ἀγγλικόν, γαλλικόν ἢ ἀμερικανικόν, ἐκ τῶν πλεόντων ἕως ἐκεῖ χάριν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Παρερχομένου ὅμως καὶ τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Μαρτίου, ἀλιεῖς καὶ ἐξερευνηταὶ θὰ ἐγκατέλειπον τὰ πελάγη ἐκεῖνα καὶ τότε πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας θὰ εἴχαμεν.

Κατ' ἀρχὰς ἐξετάσαμεν, ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ διαχειμάσωμεν εἰς τὴν Χώραν Ἀλθράνου, καὶ μόνον κατὰ τὴν προσεχῇ ἀνοιξιν, ὅταν θανεύοντο οἱ πάγοι, ἀναχωθῶμεν διὰ τῆς λέμβου

εἰς τὸ πέλαγος, ὅτε θὰ εἴχαμεν περισσότερον χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν μας, διὰ νὰ διανύσωμεν τὰ χίλια μίλλια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἰσως τοῦτο θὰ ἦτο ἀσφαλέςτερον, φρονιμώτερον. Ἀλλὰ πῶς νὰ ποφασίσωμεν νὰ διέλθωμεν ὁλόκληρον πολικὸν χειμῶνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους, ἂν οὐ μᾶς παρουσιάζετο ἤδη μία εὐκαιρία νὰ φύγωμεν, νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν πατρίδα, νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἐπράξην ἤδη ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοί του,

καὶ ὑπὸ συνθήκας ἀπείρως εὐνοϊκωτέρας; Ἐπὶ τέλους, καὶ ἐὰν ἐπαρουσιάζετο κανὲν ἐμπόδιον, ἡ λέμβος μας ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἐγνωρίζαμεν ἀκριβῶς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν.

Οὕτως, ἂν οὐ συνεζητήθησαν καὶ ἐζυγίσθησαν ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη, αἱ προπαρασκευαὶ ἐγέναν συντόμως, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς 21, ὡς εἶπον, ἀπεπλεύσαμεν. Ἦδη τὴν ἐβδόμην ὦραν, ἡ λέμβος μας, ὑπὸ τὴν διπλὴν ἐπίδρασιν τοῦ ρεύματος καὶ τοῦ ἀνέμου, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πέντε μίλλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Χώρας τοῦ Ἀλθράνου καὶ τὸ ἀπόγευμα, εἶχον ἐξαφανισθῇ βαθμὴδὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ βουνά, ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὁποίων εἴχαμεν διακρίνῃ τὴν ἀπέναντι ξηράν, τὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας.

Ἡ λέμβος μας ἦτο ἐκ τῶν πλοιαρίων ἐκείνων, τῶν ἐν χρήσει εἰς τὸ Τσαλαλικόν Ἀρχιπέλαγος διὰ τὴν μεταξὺ τῶν νήσων συκοινωνίαν. Μήλους τεσσαράκοντα ποδῶν καὶ πλάτους ἑξ, εἶχε τὴν πρύμνην καθὼς καὶ τὴν πῶραν ἀνυψωμένας, καὶ ἐκινεῖτο διὰ κωπῶν πολλαπλῶν. Οὐσιώδεις χαρακτηριστικὸν τοῦ σκάφους τούτου ἦτο, ὅτι κατὰ τὴν κατασκευὴν του δὲν εἶχε γίνῃ χρήσις οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου τεμαχίου σιδήρου, —οὔτε καρφίου, οὔτε σφηνός, οὔτε πλακός, —τόσον εἰς τὸν σκελετὸν ὅσον καὶ εἰς τὰ ἐξαρτήματα, διότι τὸ μέταλλον τοῦτο ἦτο καθολοκληρίαν ἀγνωστον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ὅλοι οἱ σύνδεσμοι εἶχον ἐπιτευχθῇ στερεώτατοι δι' εἰδους τινὸς κισσοῦ, τὸ στέλεχος τοῦ ὁποίου

«... Ἐξέφευγον μικροὶ σπινθῆρες συνοδευόμενοι ὑπὸ κράτου τρογυμῶδους...» (Σελ. 403, στήλ. α'.)

ήτο σκληρόν ὅσον καὶ μετάλλινον σύρμα· ἡ δὲ σύτρωσις, ἡ ἐμφραξις τῶν νεφρῶν, εἶχε γίνῃ διὰ βρύου τινός, τὸ ὁποῖον ἐπηλείφετο διὰ στρώματος κόμμεως, προσλαμβάνοντος μεταλλικὴν σκληρότητα ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ὕδατος. Τοιοῦτον τὸ πλοιαρίον μας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδώσαμεν τὸ ὄνομα Π α ρ α κ η τ ο ς, — ὄνομα ἰχθύος τῶν θαλασσῶν ἐκείνων, χονδροειδῶς γεγλυμμένον ἐπὶ τοῦ ἀκροστολίου.

Ἐννοεῖται, ὅτι παρελάδομεν ὅσα ἦτο δυνατόν νὰ χωρέσουν εἰς τὸν Π α ρ α κ η τ ο ς, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶν οἱ δεκατρεῖς ἐπιβάται, — ἐνδύματα, σκεπάσματα, ἀδιάβροχα, ἱστία, κώπας, ἀγκύρας, ἀρπάγια, ὅπλα καὶ πολεμοφόδια. Τὸ φορτίον μας ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀρκετὰ βαρέλια ὕδατος, ρακῆς καὶ οὐίσκη, καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ κιβώτια παστοῦ κρέατος, ἀλεύρου, ὁσπρίων ξηρῶν, καφὲ καὶ τσίφου. Παρελάδομεν ἐπίσης καὶ μικρὸν πύραυλον μὲ τὸν ἀπαιτούμενον ἀνθρακὰ, ἐντὸς σάκκων, ἀφήσαμεν δὲ πάντα τὰ λοιπὰ εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Χώρας Ἀλδράνου, προφυλαγμένα, διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς ἡμᾶς ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας καὶ ἐπιστροφῆς, ἢ καὶ εἰς ἄλλους ναυαγούς, ἂν ποτε ἤθελον φθάσῃ εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας.

Ἐπὶ τοῦ Π α ρ α κ η τ ο ς ἐπὶ ἔξα-μεν καὶ ἓνα ἱστὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡδυνάμεθα νὰ αναπετάσωμεν ἐν μικρὸν ἱστίον. Μὲ τὸν ὀπλισμὸν τοῦτον ἠλπίζαμεν νὰ ἔχωμεν ταχύτητα τριάκοντα μιλίων τὸ ἡμερονύκτιον, οὕτως ὥστε ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων νὰ διανύσωμεν τὰ χίλια μίλια τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ παγοφράγματος. Ἄν τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος ἤθελον ἐξακολουθήσῃ νὰ σπρώχνουν τὸν Π α ρ α κ η τ ο ς πρὸς βορρᾶν, ἢ ἐλπίζομένη αὕτη ταχύτης δὲν ἦτο ὑπερβολικὴ. Ἀλλως τε θὰ ἐχρησιμοποιοῦμεν τὰς κώπας, ἂν τυχὸν ὁ ἄνεμος μᾶς ἤρνετο, καὶ τέσσαρα ζεύγη, χειριζόμενα ὑπὸ ὀκτὼ ἀνδρῶν, ἐξησφάλιζον ἀρκετὴν ταχύτητα.

Οὐδὲν ἀξιόμνημόνευτον ἔχω νὰ σημειώσω κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ ταξιδίου μας. Ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ ἀπὸ νότου, καὶ οὐδὲν ἀντίθετον ρεῦμα ἐπαρουσιάσθη μετὰ τῶν ὀχθῶν τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας. Μόλις ἐκόπαζεν ὁ ἄνεμος, ἀνελαμβάνομεν τὰς κώπας. Οὕτως οὐδὲν ἐχάσαμεν ἐκ τῆς ἀρχικῆς ὁρισθείσης ταχύτητος τῶν τριάκοντα μιλίων, ἥτις ἀπηγγέλλετο διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ἐφ' ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατόν, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας Ἀλδράνου δὲν ἐξέκλινε πολὺ πρὸς δυσμὰς, εἶχαμεν σκοπὸν νὰ τὴν παραπλέωμεν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ἑως διακοσίων ὀργυιῶν. Ἡ ὕψις τῆς ξηρᾶς ἐξηκολούθει νὰ εἴνε

ἡ ἰδίαι· ἔδαρος ἄγονον, βράχοι ὑπομέλανες, ἀγκαὶ ἀμυώδεις, καὶ ὀπισθεν βουνὰ ἀπότομα καὶ γυμνά. Ὁ δὲ πορθμὸς παρέσυρεν ἤδη ἀρκετοὺς ὀγκοπάγους, φερομένους ὁλονὲν πρὸς τὸ παγόφραγμα. Καὶ ἡ μὲν λέμβος μας εὐκόλως τοὺς πρὸς ἐκκλινε, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ὑπάρχουν νὰ κλείσουν τὰς τελευταίας διόδους τοῦ παγοφράγματος, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔμενον ἀκόμῃ ἀνοικταί, καὶ νὰ τὰς κλείσουν πρὶν προσφθάσωμεν νὰ διέλθωμεν;

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι ἡ συνεννόησις καὶ ἡ συμφωνία ἦτο πλήρης μετὰ τῶν δεκατριῶν ἐπιβατῶν τοῦ Π α ρ α κ η τ ο ς. Δὲν ἐφοβούμεθα πλέον οὐδενὸς Χήρνε τὴν ἀποστασίαν. Ὅλοι ἦσαν ἰδιοὶ μας, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι μέχρι θανάτου. Ἄς εἴπω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ Δῖρκ Πέτερς, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου οὐδὲν ἔχνος τοῦ προσφιλοῦς τοῦ Πύμ. ἡτύχῃσε νὰ νύρῃ ἐγένετο ὁλονὲν μελαγχολικώτερος, ὥστε κατήντησε νὰ τῷ ὁμιλῶ καὶ νὰ μὴ μου ἀποκρίνεται...

Τὸ ἔτος 1840 ἦτο δισεκατὸν, ἐπομένως ἔχω νὰ σημειώσω καὶ τὴν 29 Φεβρουαρίου. Ἦτο μάλιστ' αὕτη καὶ ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ Οὐρλιγκερλῆ, καὶ ὁ ἀγαθὸς ναύκληρος ἤθελον νὰ ἐορτασθῇ μὲ κάποια ἐπισημότητα.

— Τί τα θέλετε! μᾶς εἶπε γελῶν· μιὰ φορὰ ἔστ' ἀπὸ τέσσαρα χρόνια ἐορτάζω καὶ ἐγὼ ὁ καίμενος! ἄς μὴ χάσωμεν λοιπὸν τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν.

Καὶ ἐπεί αὖτε ὅλοι εἰς ὑγείαν τοῦ ναυκληροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μόνον ὁ πλέον φλύαρος ἀπὸ ὅλους μας, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀνοικτόκαρδος, ὁ πλέον καρτερικὸς, ὁ ἐγκαρδιώων καὶ τοὺς πλέον ἀπηλπισμένους διὰ τῆς ἀναλλοιώτου φαιδρότητος καὶ αἰσιοδοξίας του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐρέθημεν εἰς πλάτος 79° 17' καὶ εἰς μῆκος 118° 37'. Ἦτο φανερόν ὅτι αἱ ὄχθαι τοῦ Πορθμοῦ τῆς Ἰάνας ἐξετείνοντο ἀπὸ τοῦ 118° μέχρι τοῦ 119° μεσημβρινοῦ, καὶ ὅτι ὁ Π α ρ α κ η τ ο ς εἶχε νὰ διανύσῃ μόνον δώδεκα μοῖρας μέχρι τοῦ πολιτικοῦ κύκλου.

Μετὰ τὴν καταμέτρησιν ταύτην, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤνοιξαν τὸν χάρτην — τὸν τὸσον ἀτελῆ τότε ἀκόμῃ, — τῶν πολιτικῶν χωρῶν. Ἐκυψα μετ' αὐτῶν, καὶ προσεπαθήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς νὰ καθορίσωμεν κατὰ προσέγγισιν ποῖαι χῶραι, γνωσταὶ ἤδη, ἔκειντο πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην.

Εἰπομεν, ὅτι ἂρ' ἦς στιγμῆς ὁ ὀγκοπάγος μας ὑπερέβη τὸν νότιον πόλον, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ζώνην τῶν ἀνατολικῶν μηκῶν ἐπομένως δὲν εἶχομεν πλέον τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὴν Φαλκλάνδην, ἢ νὰ εὐρωμεν φαλαυνοὺς πλοῖα τῶν Σκωττικῶν Νή-

σων, τῶν Νοτίων Ὀρνέων ἢ τῆς Νοτίας Γεωργίας. Ἀκολουθοῦντες τὴν πρὸς βορρᾶν διεύθυνσιν, ἀλλοῦ θὰ προσηράζαμεν, ἀλλοῦ θὰ ἐσώζομεθα...

Ἐν πρώτοις, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ συνεπέρανε, ὅτι, ἂρ' οὐ ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας, ὁ διαχωρίζων εἰς δύο τὴν πολιτικὴν ἡπειρον, ἐξετείνετο μέχρι τοῦ 119° μεσημβρινοῦ, ὁ Π α ρ α κ η τ ο ς θὰ διήρχετο πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου οἱ γεωγράφοι τάσσουν τὸν Μαγνητικὸν Πόλον. Εἶνε τὸ σημεῖον τῆς γῆς, εἰς τὸ ὁποῖον συνηνοῦνται οἱ μαγνητικοὶ μεσημβρινοὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ μαγνητικὴ βελὼν λαμβάνει θέσιν κάθετον. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμῃ, ὁ Πόλος οὗτος δὲν εἶχεν ὁρισθῇ μετὰ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς ὠρίσθη βραδύτερον. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδεμίαν εἶχε δι' ἡμᾶς σημασίαν. Ὅτι μᾶς ἐνδιέφερε περισσότερον ἦτον ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν, ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ἐστένευν ἐπαισθητῶς, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον δὲν εἶχε πλάτος μεγαλύτερον τῶν δέκα ἢ δώδεκα μιλίων. Ὁ σχηματισμὸς οὗτος μᾶς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνωμεν καθαρῶς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

— Φθάνει νὰ μὴ κλίσῃ ὁλωσδιόλου τὸ στενὸ καὶ νὰ μὴν καταντήσῃ τυφλόστοκακτο! εἶπεν ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς.

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ. Ἀφ' οὗ τὸ ρεῦμα διεμβύνεται πρὸς βορρᾶν, σημαίνει ὅτι θὰ εὐρίσκη διεξόδον πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ το ἀκολουθήσωμεν.

Ἦτο πλέον ἡ φανερόν. Ὁ Π α ρ α κ η τ ο ς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ καλλίτερον ὁδηγὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ρεῦμα. Ὁ μόνος κίνδυνος ἦτο μήπως, μετὰ τινὰς μοῖρας ἀκόμῃ, τὸ ρεῦμα ἐξέκλινε πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμὰς. Ὅπως δὲ ποτε, τὰ πάντα μᾶς ἐπέτρεπον νὰ εἰσέλθωμεν βέβαιον, ὅτι εἰς τὰ βόρεια τοῦ παγοφράγματος, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔβρεχε τὰς χώρας τῆς Αὐστραλίας, τῆς Τασμανίας ἢ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα ἄλλ' ἀπὸ ποῖον μέρος μᾶς ἦτο ἀδιάφορον.

Ἦτο τοιοῦτους ὅρους τὸ ταξιδεῖόν μας περατεῖται ἐπὶ δέκα ἡμέρας. Ἦ λέμβος μας ἐπλεε κάλλιστα εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ οἱ δύο πλοίαρχοι οὐδεμίαν ἀφάρμην ἔλαβον νὰ φοβηθῶσιν τὴν στερεότητά της, μολονότι, τὸ ἐπαυλαμβάνω, οὐδενὸς τεμαχίου σιδήρου εἶχε γίνῃ χρῆσις κατὰ τὴν ναυπήγησίν της. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἐκτάκτως γαλήνια.

Τὴν 10 Μαρτίου εὐρέθημεν εἰς πλάτος 76° 13'. Ὁ Π α ρ α κ η τ ο ς ἀπὸ τῆς Χώρας Ἀλδράνου καὶ ἐντὸς

20 ἡμερῶν εἶχε διανύσῃ ἐξακόσια περίπου μίλια· ἄρα εἶχε ταχύτητα τριάκοντα μιλίων τὸ ἡμερονύκτιον — δηλαδή, ὅτι ἡθέλαμεν. Ἄν ἡ ταχύτης αὕτη δὲν ἦλαττοῦτο ἀργότερα, ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φθάσωμεν πρὶν νὰ κλεισθῶν αἱ πύλαι τοῦ παγοφράγματος καὶ πρὶν νὰ ἐπιστρέψωμεν τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα.

Ἦδη ὁ ἥλιος διέγραφε τὴν τροχίαν του εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ σκότῃ τῆς πολιτικῆς νυκτός θὰ ἐκάλυπτον ὅλον τὸν Ἀνταρκτικόν. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι προχωροῦντες πρὸς βορρᾶν, ἐφθάσαμεν εἰς πελάγη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ φῶς δὲν εἶχεν ἐξορισθῇ ἀκόμῃ.

Τότε παρέστημεν μάρτυρες φαινομένου λίαν παραδόξου, ἐξ ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων γέμει ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὥρας, ἀπὸ τὰ δάκτυλά μας, ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου μας ἐξέφευγον μικροὶ σπινθήρες συνοδεύομενοι ὑπὸ κρότου τρυγμῶδους: τ σ ρ α κ η τ ο ς. Ἦτο χιὼν ἡλεκτρικὴ, τῆς ὁποίας αἱ παχέαι ἄλλ' οὐχὶ πυκναὶ νιφάδες, πίπτουσαι, παρήγον τὰ φωτεινὰ καὶ ἡχητικὰ ἐκείνα φαινόμενα. Συνεπεία τοῦ χιονοστρόβιλου ἡ θάλασσα ἐξεμάνη καὶ ἐπανειλημμένως ὁ Π α ρ α κ η τ ο ς ἐκινδύνευσε νὰ καταβυθισθῇ. Εὐτυχῶς ὅμως, σκάφος καὶ ἐπιβάται ἐξῆλθον ἐκ τῆς δοκιμασίας σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚ ΠΛΗΘΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εὐ τὸν Πρόαντα καὶ μὲ τὸ ταξιδεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε νὰ ἐπιχειρήσωμεν, ἀφῆσαμεν δι' ἀρκετὸν καιρὸν τὰς νέας Ἀθήνας μας. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπιστρέφωμεν σήμερον, διὰ νὰ ἐγκατασταθῶμεν ὁριστικῶς. Σὰς γράφω πάλιν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, τὸ Ἀθηναϊκόν μου γραφεῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ παρθύρου μου βλέπω τώρα πλέον, ἀντὶ τῶν ἀρχαίων Παλαιστρῶν καὶ τῶν Γυμνασίων, τὰ νεώτερα οἰκοδομήματα, καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅχι καινουργῇ καὶ ἀκεραία, ὅπως τὴν ἑθαυμάσαμεν εἰς τὸ προσκύνημά μας, ἀλλ' ἡκρωτηριασμένην καὶ ἡρειπωμένην, λείψανον τοῦ παρελθόντος...

Καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀνέφελος, καὶ ἡ

ἀτμοσφαῖρα ἡρεμεῖ χλιαρά, καὶ ὁ ἥλιος καταυγάζει τὴν πόλιν, τὴν πᾶν κινήσεως καὶ ζωῆς. Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐκπληξίς τῆς ἐπιστροφῆς μας. Πόσον καιρὸν διήρκεσε λοιπὸν ἡ ἀπουσία μας; Εἶνε φθινόπωρον τώρα ἡ ἀνοιξίς; Εἶνε Νοέμβριος ἢ Ἀπρίλιος; Ἀλλ' ὅχι· ὁ ἥλιος μᾶς στέλλει ἀκτίνας μᾶλλον πλαγείας· ἡ τροχία του ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ κατακόρυφον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ ἡμέρα τελειώνει γρήγορα, πολὺ γρήγορα καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων πίπτουν, πίπτουν... Εἶνε φθινόπωρον χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ τί γλυκύ, τί ἑαρινὸν φθινόπωρον, τί θαυμάσιον «μικρὸ καλοκαίρι» κατὰ τὴν ἑκφρασίν τοῦ λαοῦ!... Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ σας εὕρῃ ἡ σημερινὴ μου ἐπιστολή. Ἀλλὰ σήμερον ποῦ σὰς γράφω, ἡ ἡμέρα εἶνε τόσο ὠραία, ὁ καιρὸς τόσο ἡπιος, ὁ οὐρανὸς τόσο γαλάνος, — ὅπως χθὲς καὶ προχθὲς, καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἡμερῶν, — ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θὰ ὑπέφερα τὴν βαρεῖαν ἐκείνην καὶ πὸ ταν, τὴν ὁποίαν ἐβρίψα, καθὼς θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, ἐπὶ τῶν ὧμων τοῦ γέροντος Δεκεμβρίου ὁ χαριτωμένος χρωστήρ τοῦ κ. Γαλάνη...

Καὶ πραγματικῶς, εἰς τὸν δρόμον βλέπω ὅλους τοὺς περιπατητάς — καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμῃ, — χωρὶς ἐπανωφόρια, ὅπως καὶ τὸν οὐρανὸν χωρὶς σύννεφα. Καὶ λάμπουν αἱ κομψαὶ καὶ πολύχρωμοι ἐνδυμασίαι τῶν κυριῶν, καὶ σελαγίζουσιν τὰ χρυσὰ τῶν ἀξιοματικῶν, καὶ ἀκτινοβολοῦν αἱ καινουργεῖς στολαὶ τῶν μαθητῶν...

Ἀ, νὰ καὶ ἡ δευτέρα ἐκπληξίς τῆς ἐπιστροφῆς μας! Αἱ στολαὶ τῶν μαθητῶν... Τὰς ἐπέβαλεν υποχρεωτικῶς τὸ Ὑπουργεῖον εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ πτωχότεροι παρεπονέθησαν κατὰ τοῦ μέτρου, τοῦ ἀρκετὰ δαπανηροῦ δι' αὐτοὺς, καὶ συνεπεία τῶν παραπόνων, ἡ στολή διὰ νέου Διατάγματος ἐγένετο ἀπὸ υποχρεωτικῆς προαιρετικῆς. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐσπευσαν νὰ συμμόρφωθουν μὲ τὸ πρῶτον διάταγμα καὶ ἤδη αἱ ναυτικά στολαὶ καὶ αἱ πρώτοι πολιτικαὶ ἐνδυμασίαι ἀντικατεστάθησαν κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς νέας στολῆς, τῆς κομψῆς καὶ εὐσταλοῦς, τῆς σχεδὸν στρατιωτικῆς, καὶ βλέπει κανεὶς εἰς τὸν δρόμον πλῆθος μαθητῶν καλοφορεμένων, λαμπρῶν, ὑπερῶντων ὑπὸ τὸ στενὸν ἀμπελῶνον καὶ τὸ πλίκιον μὲ τὰ χίτρινα σήματα. Καὶ ἡ Γλαυξ, τὸ ἐμβλημα αὐτὸ τῆς Σοφίας, — τῆς πάντοτε ζητουμένης καὶ ὑπὸ μαθητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλων, διότι οὐδέποτε ἀποκτᾶται τελείως καὶ μόνον ὁ μωρὸς νομίζει ὅτι τὴν

ἀπέκτησε, — καὶ ἡ Γλαυξ, λέγω, ἐπολυπλασιάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους δεξιά καὶ ἀριστερά, καὶ ἀτενίζει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κεφαλῶν, μὲ τοὺς γουρλωμένους ὀρθλομῶς τῆς τοῦς... κεντητούς. Ἀλλὰ διαφέρουν οὐσιωδῶς αἱ κεντηταὶ Γλαυκὲς ἀπὸ τὰς ζωντανὰς· ἐνθ' αὐταὶ ἐξέρχονται μόνον τὴν νύκτα, ἐκεῖναι φαίνονται μόνον τὴν ἡμέραν. Τὸ διάταγμα τοῦ Ὑπουργείου, βλέπετε, δὲν ἐκάνονσε μόνον τὰ τῆς στολῆς, ἀλλὰ κάπως καὶ τὰ τοῦ βίου καὶ μετὰ τὴν ἔκτῃν ὥραν τῆς ἐσπέρας, τώρα τὸν χειμῶνα, κανεὶς μαθητῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιδεικνύῃ εἰς τοὺς δρόμους τὸ νυκτόβιον τοῦ πλίκιου του... Ἀ, δὲν ἠκούσω καμμίαν ἀντίρρησην, ἂν εἴπω ὅτι τὸ μέτρον εἶνε σφωτάτον!

Ἐν τοῦτοις, μὲ τί καμάρι φέρουν οἱ μαθηταὶ τὰς νέας στολὰς τῶν! Μικροὶ καὶ μεγαλύτεροι, πῶς φαίνονται ὡς νὰ ἐμεγάλωσαν διαμῆς, ὡς νὰ ἐφῆλωσαν, ὡς νὰ ἐδυναμώσαν, ὡς νὰ προσέθεσαν κάτι ἀκόμῃ εἰς τὴν αἰγλήν τῆς ἡλικίας τῶν καὶ τῆς θέσεώς τῶν. Ἀλήθεια ὁμοιάζουν πολὺ μὲ στρατιωτικούς, καθὼς ἔγραφε πρό τιнос εἰς μικρὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως, κατενθουσιασμένος μὲ τὴν στολήν του. Καὶ μήπως δὲν εἶνε μικροὶ στρατιῶται; Μήπως δὲν ἀποτελοῦν μέρος τοῦ Στρατοῦ τῶν Σχολείων, τοῦ Στρατοῦ τῆς Προόδου; Μήπως δὲν ἔχουν ὀλην τὴν χάριν τὴν ὁποίαν δίδει, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς υποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει τὸ ἀξίωμα τοῦτο; Καὶ ἡ στολή τώρα, ἡ ἰδιαιτέρα, τοῖς το ὑπενθυμίζει, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς κάμνει ὑπερηφάνους, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς δίδει τόσο καμάρι, τόσο ἀέρα...

Ἄς φέρωνται λοιπὸν ὡς ἀληθινοὶ στρατιῶται. Ἄς εἶνε πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον καὶ περὶ ἀρχικὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τῶν. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἄς σέβωνται καὶ ἄς τιμῶν τὴν στολήν τῶν!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

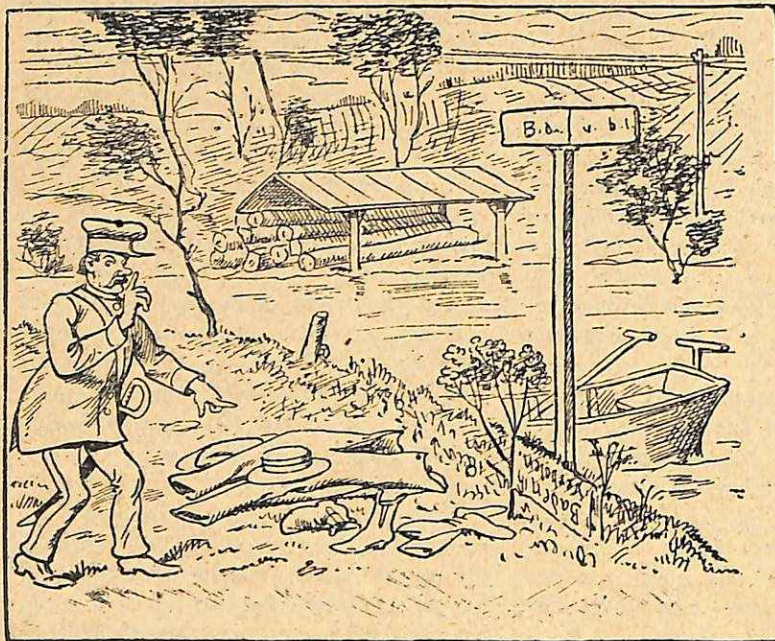
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Κ' ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐπιμέλεια κ' ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἡ μόνη, ποὺ κι' αὕτη τοῦ τὴν κακία θεραπεύει, ἀθωώνει... Ὅταν ἔτ' ὁ μύλος, ὅπου δουλεύει τὸ τρεχούμενον νερό, καὶ μιὰ λέρα ἂν ἀναδεύῃ, τὴν ξεπλένει, τὴν λευκαίνει, σὲ μιὰν ἀκρὴ τὴν μαζώνει, ποὺ κι' ὁ ρυπὸς τελειώνει εἰς λευκώτατον ἀφρό.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς: *Διὰ τὰ Παιδιά*.)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΝ ΛΟΥΤΡΟΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 396)

— Εἶνε ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Μηλιά, μαμμά, εἶπεν ὁ Δημητράκης, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθῇ παράμερα.

— Ἀδύνατον!... Καλὲ σέξ εἶσθε ντυμένα σὰν ἀρχοντοπούλα... Πῶς το ἐκατορθώσατε αὐτό;... Νὰ ἤξεύρατε τί μου εἶπαν γιὰ σᾶς!

— Τί εἰμπορεῖ νὰ σας εἶπαν; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Ὅτι ἐμβήκατε διὰ τῆς βίας εἰς ἓνα μεγάλο σπίτι καὶ ἐκάματε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σας κρατήσουν καὶ νὰ σας δείξουν τὴ μεγαλῆτερη συμπάθεια καὶ ἐμπιστοσύνη... Ἀλλὰ ὕστερα ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ ἐπέστη ὅτι δὲν εἶσθε καλὰ παιδιά καὶ σὰς ἐδιώξε...

— Κ' ἐπιστεύσατε τέτοιο πρᾶγμα, κυρία;...

— Ὅχι... ὅχι βέβαια. Ὁ κύρ Χαλαράμπης ὅμως, ὁ χωροφύλακας, καθὼς καὶ ὁ ἄνδρας μου, ἔλεγαν πῶς εἶνε ἀλήθεια... Μιὰ ἀνεψιὰ τῆς καμαριέρας τῆς κυρίας σου τὰ διηγείτο μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα... Καὶ ὁ ἄνδρας μου μοῦ ἔλεγε: «Εἶδες τί ἐπήγαμε νὰ πάθουμε, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ κρατήσουμε ἐδῶ ἐκεῖνα τὰ παιδιά;» Καὶ ἀλήθεια, σὰς ἐλυπήθηκα πολὺ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφύγατε μὲ τέτοια κακοκαιρία καὶ ἐμετανοοῦσα ποὺ δὲν σας ἐκράτησα ἐδῶ. Ὁλὴ ἐκεῖνη τὴ νύκτα δὲν ἔκλεισα μάτι... Ἔλα λοιπόν, Μηλιά. Ἐκάμα καλὰ ἢ κακὰ νὰ μὴ πιστεύσω

«Σοῦ! καὶ τὸν ἀνακαλύψαμε τὸ φιλάκο... Νὰ τὰ ρούχα τοῦ! Ἀκούς ἐκεῖ! Χεμῶνα καὶρο νὰ μου θέλῃ λουτρό, καὶ μάλιστα σὲ μέρος ἀπηγορευμένο! Τώρα ἐγὼ θὰ τὸν πιάσω καὶ θὰ τοῦ δείξω τὸ πῶς τὸν ἔξουσία... Μὰ ποὺ εἶνε; Δὲν τὸν βλέπω πονεῖν. Καὶ ὅμως κάπου θὰ εἶνε! κάπου θὰ κολυβᾷ! Ἀχ! πεινὸς θὰ με βοηθήσῃ νὰ τὸν εὑρῶ;... Δὲν τὸν βοηθεῖτε σέξ, μικροὶ μου φίλοι, ποὺ εἶσθε ἐξηκουμένοι νάνακαλύπτετε τοὺς κρυμμένους... εἰς τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας;

ὅσα μοῦ εἶπαν γιὰ σᾶς; Πέ μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Νὰ σας τὴν εἰπῶ ἐγὼ, κυρία! ἂ πεκρίθῃ ὁ κ. Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ χαιρετίσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ἐκάθησεν εἰς μίαν καρέκλαν χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις.

— Ἀ, κύριέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία. Δὲν ἐμβαίνουν ἔτσι εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, χωρὶς νὰ 'ποῦν τὸνόμα τους...

— Ὀνομάζομαι Δούμανης.

— Δέν σας γνωρίζω.

— Εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης.

— Ὁ σύζυγός σας θὰ ἤξεύρῃ τὸνόμα μου.

— Ἔλα λοιπόν, Κώστα! ἐφώναξεν ἡ Μαρία.

— Ἐχεις ἐπισκέψεις, βλέπω! εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης εἰσερχόμενος. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ παρουσιάζομαι ἔτσι...

— Μπαμπᾶ, εἶνε ὁ Γιαννάκης! εἶπεν ὁ Δημητράκης.

— Καὶ ἡ Μηλιά! προσέθεσεν ὁ Πετράκης.

— Βγάλε ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὰ τὰ παλῶπαιδα, Μαρία!... Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶνε ζητιανῶν τοῦ χειροτέρου εἶδους...

— Σιγά, σιγά, κύριε Ἐνωμοτάρχα! εἶπε τότε ὁ κ. Δούμανης. Βλέπω ὅτι δὲν εἶσθε καλὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς.

— Μὴν το πιστεύετε, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά. Σ' ἐμᾶς ἐφάνη πολὺ καλός. Ἀλήθεια, Γιαννάκη;

— Ναὶ ἀπήντησεν ὁ μικρός: μιὰ φορὰ μᾶς ἐκουβάλησεν ἐδῶ πάνω 'στὸ σπαθί του, γιὰ νὰ μὴ κουρασθῶμε.

— Καὶ πῶς ἐξήσατε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφύγατε ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Εἰς τὸ σπίτι μου, πολὺ ἐντίμως! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Καὶ ποῖος εἶσθε σέξ;

— Εἶμαι ὁ κ. Δούμανης, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης.

— Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου;...

— Μάλιστα.

— Ὡ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε. Ἐγγυᾶσθε λοιπόν δι' αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Ἐγγυᾶμαι καὶ σας διαβεβαίω ὅτι εἶνε τὰ καλλίτερα καὶ τὰ τιμιώτερα ἀπ' ὅσα ἐγνώρισα ἕως τώρα. Ὁλὴ ἤθελα πολὺ νὰ εἶχα μίαν τέτοιαν θυγατέρα καὶ ἓνα τέτοιον υἱόν.

— Λοιπόν, μπαμπᾶ, μποροῦμε νὰ τα φιλήσουμε; ἠρώτησεν ὁ Πετράκης.

— Ἀκούς ἐκεῖ! Ἀλλὰ ἐγὼ πρῶτος θὰ δώσω τὸ παράδειγμα, γιὰτί κ' ἐγὼ μόνος ἀδίκησα τὰ παιδιά.

Καὶ ἀνοίξας τὰς εὐρείας τοῦ ἀγκάλας, ὁ κ. Ἐνωμοτάρχης ἐδέχθη τὴν Μηλιάν καὶ τὸν Γιαννάκη, καὶ ἀπέθεσεν ἀπὸ ἓνα ἡχηρὸν φίλημα εἰς κάθε τὸν μάγουλο. Ὑστερὰ ἔκαμαν τὸ ἴδιον ὁ Πετράκης καὶ ὁ Δημητράκης, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ τέσσαρα παιδιά, κρατούμενα ἀπὸ τὰ χέρια, ἐσχημάτισαν ἓνα συμπλεγμα φίλων ἀγαπημένων καὶ ἀχωρίστων.

— Ὡ, κύριε Δούμανη, ἔλεγεν ἡ Μαρία, τί θὰ εἶπατε γιὰ μᾶς πού μας εἶδατε πρὸ ὀλίγου νὰ δεχθῶμεν τόσῳ ἄσχημα αὐτὰ τὰ παιδιά!

— Ὅχι, γιὰτί ἤξευρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια, τί χρυσὴν καρδίαν ἔχετε, καὶ πόσον συμπονεῖτε τοὺς πτωχοὺς.

— Κύριε, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης, ἀκούετε τί ὠραῖα ποὺ μυρίζει ἡ σοῦπα τῆς κυρίας Μαρίας; Βράζει 'στὸ μαγερεῖο... ἀμέσως τὸ ἐκατάλαβα!

— Πραγματικῶς, ἐμοσχοδόλησεν ὅλον τὸ δωμάτιον, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μᾶς κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ τὴν δοκιμάσετε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία σιγα-σιγα καὶ μὲ δειλιάν.

— Πολὺ εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἀ, τί ὠραῖα! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, κατενθουσιασμένος διότι ὁ καλὸς τοῦ κύριος θὰ ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε καθῆσθαι αὐτός.

Καὶ τὰ παιδιά ἐσπευσαν νὰ φέρουν ἄλλο ἓνα πιάτο, ἄλλο ἓνα ποτήρι, ἄλλο ἓνα χουλιάρι, ἐνῶ ὁ Ἐνωμοτάρχης κατήλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ φέρῃ ἓνα μπουκάλι κρασί.

— Πῶς, ἓνα μόνον πιάτο, κυρία Μαρία; ἀνέκραξεν ὁ κ. Δούμανης. Βάλετε, σᾶς παρακαλῶ, ἄλλα ἔξω! Ὁλὴ φάγωμεν ὅλοι μαζί.

— Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ μᾶς, κύριε!

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ φάγω μὲ περισσοτέραν ὀρεξιν. »

Τότε ἡ Μηλιά ἐδοθήσθη τὰ παιδιά νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Καὶ ἐπειδὴ ἐμέμφοντο τὸν Γιαννάκη διὰ τὴν ἀκίνησιν του, ὁ μικρὸς εἶπεν:

— Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Ζοῦξος τοῦ κυρίου θὰ τὸν ὑπηρετήσω εἰς τὸ τραπέζι!

Καὶ ἐτοποθετήθη ἐκ τῶν προτέρων ὀπίσω ἀπὸ τὸ καθίσμα τοῦ κυρίου του.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Ἐνωμοτάρχης, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ρίψῃ κάτω τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του ποὺ εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πιάτα.

— Γιὰ ποῖον εἶνε αὐτὰ; ἠρώτησε.

— Γιὰ μᾶς, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτό, γυναικά μου; Ἐγὼ, ἀποῦς Ἐνωμοτάρχης, νὰ καθῆσθαι 'στὸ τραπέζι μαζί μ' ἓνα Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου; Τὸ εἶδατε ποτέ σας;

— Ὅα το ἰδοῦμε τώρα! εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Δούμανης. Ἐγὼ προστάζω σήμερον 'στὴ Χωροφυλακῇ. Ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι γρήγορα, πρὶν κρυώσῃ ἡ σούπα μας!

Πραγματικῶς ἡ Μαρία εἶχε φέρῃ τὴν σουπιέραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέμισεν πρῶτα τὸ πιάτον τοῦ ἐπισήμου ξένου, καὶ ἔπειτα τὰ λοιπὰ.

— Ἀμ, ὁ Γιαννάκης; Ἐ, Γιαννάκη, ποὺ εἶσαι; ἐφώναξεν ἡ Μαρία.

Κανείς δὲν ἀπεκρίθη.

— Ὁ Γιαννάκης εἶνε κρυμμένος ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κύριον! εἶπεν ὁ Πετράκης, δεικνύων τὸν κ. Δούμανην.

— Γιὰτί δὲν ἀποκρίνεσαι εἰς τὴν κυρίαν Μαρίαν, Γιαννάκη; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ὁ Ζοῦξος δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ εἰς τὸ τραπέζι!

— Ἀφῆσε τώρα τὸ Ζοῦξο καὶ ἔλα γρήγορα νὰ καθῆσθαι μαζί μας.

— Ὡ τί φαιδρὸν γεῦμα! Ἐνόμizes, ὅτι παρεκάθητο προσκεκλημένη καὶ αὐτὴ ἡ Εὐτυχία!

— Καὶ νὰ λέγουν ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον κακοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν! ἀπεκρίθη ἡ ἀγαθὴ Μαρία. Αὐτοὶ πού μας εἶπαν τόσα κακὰ ψεύματα γιὰ σᾶς, δὲν εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι;

— Ποῖος σᾶς εἶπε γιὰ τὰ παιδιά; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Δούμανης.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τὰ μέρῃ σας... Μᾶς εἶπαν ὅτι ἐμβήκαν 'στὸ ἓνα μεγάλο σπίτι διὰ νὰ κλέψουν....

— Τὰ καίμενα μου, τὰ ἀθῶα πιάσματα, πού τα ἐσυκοφάντησαν! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, χωρὶς νὰ γελᾷ πλέον, συλλογιζόμενος ἀπὸ ποῖον ἡμποροῦσε νὰ προέρχωνται οἱ ψευδεῖς αὐτὰ φημί.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ

Σὲ μιὰ κορφὴ τοῦ βράχου
Ψηλὴ καὶ χιονισμένη,
Τὸ ἄσπρο ἘντελβαΪς
'στὰς ἄλπεis πάνω ἀνθεῖ,
Κι ἄγριος κρημνὸς καὶ κόποι
καὶ κίνδυνος προσμένει
Ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἄνθος
τὸ τρυφερὸ ποθεῖ.

Καὶ ἔτις ζωῆς τὸν δρόμον,
σὲ μιὰ γωνία κρυμμένη
Ἐρημικὴ καὶ ἄσπρη
ἡ Ἀρετὴ ἀνθεῖ,
Κι ἄγριος κρημνὸς καὶ κόπος
καὶ κίνδυνος προσμένει
Ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἄνθος
τὸ τρυφερὸ ποθεῖ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΑΓΙΔΟΣ ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ

Βραβευθεῖσα

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἑλληνικὴ Θάλασσα»
εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας
(ἴδε σελίδα 299)

ΓΛΩΣΣΟΛΥΤΗΣ

«Γλωσσολύται» ὀνομάζονται φράσεις τινὲς ρυθμικαὶ ἀποτελούμεναι ἀπὸ λέξεις μακράς, παραδόξους καὶ ἀσυνεθιστοὺς χωρὶς ἔννοιαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ συνδυασμοὺς καὶ ἐπαναλήψεις συμφώνων δυσπροφέρτων. Τοιαῦται φράσεις ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, ἢ δὲ ἑλληνικὴ ἔχει πλείστας καὶ ὠραϊότητας. Χρησιμεύουν πρὸς διασκέδασιν, προτεινόμεναι εἰς ἀπαγγελίαν πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε δυσκολευομένους νὰ τὰς προσφέρουν ταχέως καὶ κατ' ἐπανάληψιν· ἀλλὰ συγχρόνως ἀποτελοῦν καὶ καλὴν ἐξάσκησιν τῆς γλώσσης — προ-

πάντων τῶν μικρῶν. Λέγεται ὅτι καὶ ὁ Δημοσθένης τὰς μετεχειρίζετο, κατὰ τὴν περίφημον ἐκείνην ρητορικὴν του προπόνησιν.

Ἰδοὺ τώρα καὶ εἰς νέος γλωσσολύτης ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ θὰ διασκεδάσῃ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστὰς τῆς Διαπλάσεως:

— Εὐλίνο μικρὸ καὶ στοργυλὸ τραπέζι, πότ ε θὰ ξεεβυλινομικροστοργυλοτραπεζωθῇς;

— Ὅα ξεεβυλινομικροστοργυλοτραπεζωθῶ κ' ἐγὼ, σὰν ὅλα τὰ εὐλίνα μικρά καὶ στοργυλὰ τραπέζια ξεεβυλινομικροστοργυλοτραπεζωθούν.

Εἰπέτε το γρήγορα καὶ πολλὰς φορές... Ἐδῶ σᾶς θέλω!

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ
(Μῦθος)

Ὁ πίθηκος εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς ἓν δάσος καὶ ἔξῃ ἐκεῖ μὲ τοὺς καρποὺς μερικῶν συκεῶν, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὴν περιοχὴν. Κατὰ τὸ παράδειγμα μάλιστα τοῦ προνοητικοῦ μύρμηκος, εἶχε φυλάξῃ διὰ τὸν χειμῶνα μέρος τῆς συκομιδῆς, τὸ ὁποῖον ἐφρόντισε νὰ ξηράνῃ. Διήρχετο οὕτως εἰρηνικὰ καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας εἰς τὴν ἐρημητήριόν του, ὅταν ἔξαφνα τοῦ συνέβη ἓν περιστατικὸν ἀρκετὰ δυσάρεστον.

Ἐνας ἀγριοχοῖρος, καταδιωκόμενος ὑπὸ κυνηγῶν, κατέφυγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἴδιον δάσος. Ὡθούμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ ζητῶν τροφήν, ἐφθασε μέχρι τῆς ρίζης τοῦ δένδρου, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγῃ ὁ πίθηκος. Μόλις εἶδεν αὐτὸς τὸν ἀγριοχοῖρον, προσεθάνθη ἀμέσως ὅτι θὰ τα εὕρισκεν ἄσχημα μὲ τὸν ἐπίφοβον αὐτὸν ξένον· ἐν τούτοις ἐκρυψε τὴν ἀνησυχίαν του καὶ ἐφάνη πρόθυμος νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ.

— Τὸ σπουδαιότερον ποὺ εἰμπορεῖς νὰ μου κάμῃς, εἶπεν ὁ ἀγριοχοῖρος, εἶνε νὰ μου δώσῃς τίποτε νὰ φάγω. Ἀδιαφορῶ διὰ τὸ εἶδος τοῦ φαγητοῦ καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ καὶ μὲ τὸ ἀπλούστερον. Ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ, εἶνε ἡ ταχύτης.

Ἀμέσως ὁ πίθηκος ἤρχισε νὰ σείῃ τὸ δένδρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκετο. Καὶ ὁ ἀγριοχοῖρος ἐτρώγε τοὺς καρποὺς καθὼς ἐπιπτον. Μετ' ὀλίγον τὸ δένδρον ἀπεγμῶνθη, καὶ ὁ ἀγριοχοῖρος παρεκάλεσε τὸν φιλοξενούντα αὐτὸν νάναβῃ εἰς ἓν ἄλλο. Καὶ τοῦ δευτέρου οἱ καρποὶ κατέβροχθίσθησαν μὲ τὴν ἰδίαν ἀδραγίαν, καθὼς καὶ οἱ τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ κορεσθῇ ἡ πείνα τοῦ ἀγριοχοῖρου, ὁ ὁποῖος ἐνευσεν εἰς τὸν πίθηκον νάναβῃ καὶ εἰς τρίτον δένδρον.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ πίθηκος, ἔκαμα διὰ σέ, ὅτι μοι ἐπέβαλλον αἱ ὑ-

ποχρεώσεις της φιλοξενίας· αλλά νομίζω ότι συ το επάραχαμες. . . Οί καρποί τούδ όποιους έφαγες εις μίαν στιγμήν μάηνα άρκετοί διά να με θρέψουν επί μήνας όλοκληρούς. Άν έξακολουθήσω να τς ύπακούω, είμπορεί ναποθάνω από την πείναν αυτόν τον χειμώνα.

— Αύθάδη! άνεκραξεν ό άγριόχοιρος. Καί με τί δικαίωμα μου κάμνεις συ παρατηρήσεις; Σς διατάσσω να φύγης άμέσως από αυτό το δάσος, είδεμή θά έχης να κάμης μαζί μου! Άλλοίμονόν σου άν θυμώσω! . .

— Είνε άδικον, άπεκρίθη ό πίθηκος, να θέλης να καταλάβης διά της βίας το

κτῆμα του άλλου. Είξεύρω ότι είσαι δυνατός· αλλά δεν πρέπει να καταχράσαι την δύναμίν σου, καταθλίβων τούδ αδυνάτους. Άργά ή γρήγορα ή άδικία εύρίσκει την τιμωρίαν, ή όποία της άξίζει!

Παράφορος έξ όργης; ό άγριόχοιρος, ήθέλησε νάνέλθη εις το δένδρον και να λάβη έκδίκησιν. Άλλά μόλις έπάτησεν εις τούδ πρώτους κλάδους, έθραύσθησαν ύπό το βάρος του πέλωριου του σώματος, και παρέσυραν έν τῇ πτώσει των και τον άγριόχοιρον.

(Μίμησις του Bidpai)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Κατά την έν τῷ 48ω φυλλαδίω δημοσιευθείσαν Προκήρυξιν ούδεμία γίνεται έγγραφη εις την «Διάπλασιν» ή ανανέωσις, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου της συνδρομής προπληρωτέας.

Πῶς συνδρομητής της « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », είτε νέος είτε παλαιός, του όποιου ή συνδρομή διά το είκοστόν πῶτον αὐτῆς έτος 1899 θά έχη φθάση εις το Γραφεῖόν μας μέχρι της 10 'Ιανουαρίου 1899, δικαιούται να λάβη μέρος εις τήν διανομήν τῶν κάτωθι δώρων, ή όποια θά γίνη κατά τούδ ακόλουθους όρους :

Τά όνόματα όλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν όποιων ή συνδρομή διά το 1899 θά έχη φθάση εις το Γραφεῖόν μας μέχρι της 10 'Ιανουαρίου 1899 θά τεθῶσιν έντός κληρωτίδος. Καί ενώπιον έπιτροπῆς έκ προσώπων γνωστῶν, ἤς το πρακτικόν κατόπι θά δημοσιεύσωμεν, και επί παρουσίᾳ πάντων τῶν έπιθυμούντων να παρευρεθῶσιν έκ τῶν έν 'Αθήναις ενδιαφερομένων, θά έξαχθῶσιν έκ της κληρωτίδος έκάτον συνδρομητῶν τά όνόματα, οί όποιοι θά κερδίσουν τά ακόλουθα αντικείμενα:

Ο 1ος. Έν ώρολόγιον της τσέπης άργυρῶν, άνδρικών μὲν ἂν ό λαχνός πέση εις συνδρομητήν, μικρόν δὲ γυναικείον ἂν πέση εις συνδρομητρίαν.....	Δείας	δρ. 60
Ο 2ος. Τήν πεντάτονον 'Ιστορίαν του 'Ελληνικοῦ Έθνους υπό Κ. Παπαρηγοπούλου.....	Δείας	δρ. 30
Ο 3ος. Τούς έξις τέσσαρας τόμους τῶν εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του 'Ιουλίου Βέρν : α') Εἰκοσι χιλιάδες λεῦγαί υπό τήν θάλασσαν, — β') Ο Μεσσημερινός άστέρ, — γ') Δί μέλαιναί 'Ινδίαί, — δ') Ο Σανσέλωρ.....	Δείας	δρ. 29
Ο 4ος. Έν Δεξικόν 'Ελληνογαλλικόν και Γαλλοελληνικόν υπό Σ. Βυζαντίου.....	Δείας	δρ. 25
Ο 5ος. Μίαν συσκευήν γραφείου : ἤτοι μελανοδοχείον, κονδυλοφόρους, πέννες, μουνοδοκόνδουλα, χαρτοκοπητήρα κτλ. κτλ.....	Δείας	δρ. 25
Ο 6ος. Τούς έξις τρεῖς τόμους τῶν εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του 'Ιουλίου Βέρν : α') Ο Δεκπενταετής Πλοίαρχος, — β') Ρωθύρος ό κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσων και 3 άγγλων.....	Δείας	δρ. 22
Ο 7ος. Τούς έξις τρεῖς τόμους τῶν εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του 'Ιουλίου Βέρν : α') Η σχολή τῶν Ροβινσώων, — β') Ο Λαχνός ύπ' αριθ. 009,672, — γ') Τά πεντακόσια εκατομμύρια.....	Δείας	δρ. 18
Ο 8ος. Έν έξυπνητῆριον ώρολόγιον της τραπεζῆς.....	Δείας	δρ. 15
Ο 9ος. Τό δίτομον 'Ελληνικόν Δεξικόν υπό 'Ιάναρη.....	Δείας	δρ. 15
Ο 10ος. Μίαν ώραίαν καλλιτεχνικήν εἰκόνα του τοῖχου.....	Δείας	δρ. 12
Οί δέκα έπόμενοι (11-20) ἂν ἂν μίαν έτησίαν συνδρομήν της «Διαπλάσεως» του μεθεπομένου έτους 1900. Συνδρομαί έν δλω 10 έσωτερικαί ή έξωτερικαί κατά μέσον δρον.....	Δείας	δρ. 94
Οί δέκα έπόμενοι (21-30) ἂν ἂν δύο τόμους της Β' περιόδου της «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τόμοι έν δλω 20 πρὸς 7 δραχ.....	Δείας	δρ. 140
Οί δέκα έπόμενοι (31-40) ἂν ἂν πέντε τόμους της «Διαπλάσεως» έκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι έν δλω 50.....	Δείας	δρ. 50
Οί δέκα έπόμενοι (41-50) ἂν ἂν αντίτυπον του Θύματος του Θρόνου μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνας τιμωμένου δρ. 3,50. Τά δέκα αντίτυπα ὁμοῦ.....	Δείας	δρ. 35
Οί δέκα έπόμενοι (51-60) ἂν ἂν αντίτυπον του «Πυρεσιπόλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τά 10 αντίτυπα ὁμοῦ.....	Δείας	δρ. 35
Οί δέκα έπόμενοι (61-70) ἂν ἂν αντίτυπον της «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τά 10 αντίτυπα ὁμοῦ.....	Δείας	δρ. 35
Οί δέκα έπόμενοι (71-80) ἂν ἂν αντίτυπον της «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τά 10 αντίτυπα ὁμοῦ.....	Δείας	δρ. 35
Οί δέκα έπόμενοι (81-90) ἂν ἂν ἕνα τόμον της «Διαπλάσεως» έκ τῶν της δραχμῆς. Τόμοι έν δλω 10.....	Δείας	δρ. 10
Οί δέκα τελευταῖοι (91-100) ἂν ἂν αντίτυπον της «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τά 10 αντίτυπα.....	Δείας	δρ. 15
Σύνολον δείας τῶν διά κλήρου διανεμηθησομένων δώρων.....	Δραχ.	700

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

της « Διαπλάσεως τῶν Παίδων ».

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

(Διόσωπειος μῦθος)

Λέει ό ελατος του βάτου υπερήφανος πολύ :
« — Δέν μου λέγεις εδώ κάτω ή ζωή τί σ' ώφελεῖ ;
Εἰς τόν κόσμον όπου ζῶμε πρέπει κάτι να ώφελοῦμε και τούς άλλους . . . ὡς ἐγώ ποῦμαι χρήσιμος 'στὰ πλοῖα, 'στὰ παλάτια, 'στὰ σχολεῖα, »
« — Υπερήφαν'ελάτε μου, δέν το ήλιπα ποτέ μου τόσο να μωρολογῇ ! . . . Μ' ἂν έσκέπτεσο εκείνα τά πριόνια με τῇ σφήνα και τό κτύπο καταγῆς ποῦ θά πέσης, σάν σε σχίσουν, ταπεινότερο θά ἦσουν . . . κι' ἂν 'τό χόρτο της πηγῆς ! »

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό 'Αρχιζιζάνιον έχει μικρά τινα χρέη, τά όποια τό στενοχωρῶν. Μίαν ήμέραν πηγαίνει εις ένα πλούσιον φίλον του, και του λέγει :

— Σε παρακαλώ, δάνεισέ με πενήντα δραχ. μάς να πληρώσω μερικά χρέη μου, διότι δεν θέλω πείδι να χρεωστῶ σε κανένα !

Εστάλη υπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Πακτωλίου

* * *
'Η Κούλα εἶχεν ἀκούσῃ, διότι ή καλλίτερη μαστίχα γίνεται «τῇ Χιδ». Μίαν ήμέραν της λέγει ή έκάδελφός της Διλή : «Κούλα, να λίγη μαστίχα να μασήσης» εἶνε ή καλλίτερη ποῦ ὑπάρχει.

— Χάρισμά σου ! ἂπαντᾷ ή Κούλα· ἐγώ δεν έχω σκοπό να στοιχειωθῶ.

— Τι ; ! !
— Μά δεν τό ξεύρεις λοιπόν, διότι ή καλλίτερη μαστίχα γίνεται στοιχειό ;

Εστάλη υπὸ τοῦ Λουσίλου

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ, όσοι έπιθυμοῦν να λαμβάνουν την «Διάπλασιν τῶν Παίδων» και κατά τό προσεχές έτος 1899, να σπεύσουν νάνανεώσουν έχαιρώς την συνδρομήν των, συμπληρῶντες

Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἀδερφινὸν καὶ Σαρ-
θὴν Νησιωτοπούλαν — τὸ τί με μέλει με τὴν
Ἀνακατοιοῦραν καὶ Ρὰς Ἀλούλαν — ἡ
Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ με τὸ Δὸ λὰ σὺλ μί,
Φιλοθάνατον, Χλωρίδα τῆς Χάλκης καὶ
Σπασμένον Φεγγίτην — ὁ Σωφὸς Πιττακὸς
με τὴν Ὑπολαίαν, Ἑλληνικὸν Τορπιλλο-
δόλον, Ἀνθισμένον Μενεξῆν καὶ Ἀρχιστρά-
τηγον Μιλτιάδην — ἡ Γαλαρὴ Χαλκιδο-
πούλα με τὸν Μελαγχολικὸν Γαλαρομάτην
Πῶς τα περτᾶς, Μὴν-τα-ρωτᾶς καὶ Φιλο-
θάνατον — τὸ Πηλὸν τῆς Ἑρήμου με τὸν
Ἀδερφινὸν καὶ Λούσιον — ἡ Χειμωνιάτικη
Λιακάδα με τὸν Παρατσούκλι, Μιράντα, Πα-
τροινὸν Σπορτίτην, Ἀνεμοστρόβολον καὶ
Φελὸν — ἡ Ἀστραπὴ με τὴν Δημοσιδα
Βόλον καὶ Ἀσπασίαν Γ. Μάισα — ὁ Τίδς
τοῦ Πηλίου με τὸν Ἰππότην τῶν Ἀρέμων,
Πασχαλιὰν καὶ Κνανόλεον Σημαίαν —
ὁ Κόδρος με τὸν Ἀδερφινόν, Ναύαρχον τῆς
Βαρέλλας, Αἰγυρίαίαν Ἀθηνῶν καὶ Ἀρχι-
ναύαρχον Εὐρυθιάδην — ὁ Μικρὸς Κατε-
ργῆς με τὸν Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας, Βίγλαν
καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην — ἡ Μελαγ-
χοιτὴ Ἑλληνίς με τὴν Ἀνδαλουσίαν — ὁ
Διὰ Πέτερς με τὸν Κόδρον, Τρεχαγυρενύπου-
λον, Τίρυνθα — ὁ Ποταμὸς Εὐρώτας με τὴν
Μαρίαν καὶ Ἀθανάσιον Ἀνδριόσκη —
ἡ Κόρη τοῦ Πηλίου με τὴν Καμέλιαν, Τί-
με μέλει καὶ Μεροισιάδην Πάτροκλον — ὁ
Ναύαρχος Σάμψων με τὴν Ναυτοπούλαν
καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόν — τὸ Στήριγμα
τῆς Μητρὸς με τὴν Καλλιρόην Σταΐκου, Ἀ-
λεξάνδρον Μπαλακώστα, Ναύαρχον τῆς
Βαρέλλας καὶ Χρυσὴν Βερρίτσαν — ὁ Δού-
ρειος Ἴππος με τὸν Μεγαλὸν Στρατηλάτην — ὁ
Βρετανικὸς Ἀστὴρ με τὸν Ἀεροναύτην τῶν
Βοσγίων, Ἰωάννην Μαρκέττη καὶ Θέλπουσαν —
ἡ Ζηλεμένη Βοσκοπούλα με τὴν Κόρη-
σαν τοῦ Φαλήρου καὶ Εὐρυθάρ Καμέλιαν —
ἡ Βασιλίσσα Μαργῶ με τὴν Φελὸν, Μερ-
σεδὴν καὶ Χειμωνιάτικην Λιακάδα — ὁ
Εὐνορίων με τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν — ἡ
Ἑλληνικὴ Θάλασσα με τὴν Ἐξέδρην τοῦ
Φαλήρου, Μαρκήσιον τῆς Γαλλοῦς Ὁραῖον
Τριανταφυλλάκι, Γλυκὸ Φιλάκι καὶ Τσου-
κνίδα τῆς Τερψιθέας — ὁ Ἀρηφίλος με
τὸν Δ. Δρίβαν, Ναυτοπούλαν καὶ Ἀδερφινόν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Καθηρέα,
Δωροθέαν Παπαλὸν (μόνον τὸ δεύτερον ψευδὺ
νομον εἶνε ἐλεύθερον) Ἰρίδα (καλλιτέρεθ' ὅταν
ἀρχίσῃ νέος Διαγωνισμὸς) Ξερητευμένην Ἑλ-
ληνοπούλαν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὠ-
ραϊαν σου γνῶμην) ἡ πρότασίς σου φανερώνει
ὅλην τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἀνε-
φάρμοστος.) Ἐτοιμώροπον Οἰκίαν (πολλὰς
ἐδημοσιεύσαν Ἀσκήσεις σου) αἱ τελευταῖαι
σταλεῖσαι, ὅπως καὶ ὅλων, κατὰ τὴν δὴλωσίν
μου, ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ Νέον Ἔτος, διότι
εἶχα πολλὰς παλαιάς, τὰς ὁποίας ὁλονὲν δημο-
σιεύω.) Τί με μέλει, Λύρα τοῦ Ὀρφῆως
(ἐλπίζω ὅτι διὰ τὸ Ξεσπᾶνμα διοίς θὰ φιλοτι-
μηθῶν) τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω σήμερον τόπον
διὰ Πληροφορίας!) Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ, Λού-
σιον, Εὐνορίωνα (τὸ κρυπτογραφικὸν σου ἔχει
πάρᾳ πολὺ ἀσυνειθιστους λέξεις· οἱ εἰδικοί ἐ-
πιστημονικοὶ ὅροι πρέπει νὰ παραβῶνται.) Σκῆ-
πτρον τοῦ Διὸς (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι'
ὅσα μοῦ γράφεις) ἡ Ἀπάντησίς σου ἐλήφθη.)
Σοφὸν Πιττακὸν (ὁ κ. Φαίδων ἐχάρη πολὺ
ποῦ σου ἤρσαν τόσον αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ περὶ τοῦ
Ἀρχαίου Μυθικοῦ — τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἐορ-
τὴν τῆς μετᾶς) Ἀρχιναύαρχον Εὐρυθιά-
δην (ἔσταιλα) Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου (πῶς
ἦτο δυνατόν νὰ μένουν ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖόν
μου; δὲν ἔλαβα τετράδιον διὰ σέ· ἴσως νὰ ἐ-
χάθῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) Καλλιρόην Σταΐ-

κου (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει νὰ στείλῃς
1 δραχμὴν) Πηλὸν τῆς Ἑρήμου (πολὺ καλὰ)
Ἀνακατοιοῦραν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὠραίας ὑ-
ποσχέσεις· δὲν ἀμφιβάλω ὅτι μὴ ἀπαῖς καὶ θὰ
κάμῃς, ὅ,τι εἰμπορεῖς) Μελαγχολιτὴν Ἑλλη-
νίδα (ἔσταιλα· τί ἀτυχία ὅμως! οὔτε σήμερον δὲν
ἔχω Στῆλὴν Πληροφορίων) Ἡρωϊκὸν Σίφος,
Ροβινσῶνα Κροῦσον (βεβαίως· δύνασαι νὰ μου
στείλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου με
5 λεπτά) Φιλάμωνα, Ἀτρήμητον Ναυτο-
παιδα (ἔλαβα τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ
ἔστειλεις διὰ τῆς Ναυτοπούλας· μὴν ἀμφιβάλ-
λῃς ὅτι καὶ μακρόθεν θὰ σε ἀγαπῶ ἐπίσης, ἀ-
διάφορον ἂν δὲν θὰ μοῦ γράφῃς, ἀφ' οὗ ὁ Κα-
νονισμὸς τοῦ Σχολείου σου ἀπαγορεύει τὴν ἀλ-
ηλογγραφίαν. Πῶς θὰ μάθω ὅμως ἂν με ἀναγι-
νώσκῃς;) Ναυτοπούλαν, Μικρὸν Ἰππέα,
Σταθρον Ἰωσηφίδην (ἔγινε καλὰ τὸ ποδάρει)
Μαγνητικὴν Βελόνην (σὲ υπερεχαριστῶ διὰ
τὴν προθυμίαν· φθάνει νὰ τελειώσῃ ἡ λεπτο-
φυγὴ αὐτῆς τεμπελίᾳ, ἡ παρεμπερὴς πρὸς τὴν
τοῦ Ἀναβία) Ποταμὸν Εὐρώταν (στέλλε,
καὶ ἂν δημοσιεύσῃς ἀργότερα τὴν πειράξιν)
Τσοῦχτραν βεβαίως εἰς χωριστὸν χαρτί, ὅχι
μαζὶ με τὸ γράμμα) Νικόλαον Δεξεβάλλαν
πραγματικῶς εἰς τὰς λύσεις εἰσεχώρησαν αὐτὰ
τὰ δύο τυπογραφικὰ λάθη — μόνος ἀντὶ μόνῃ καὶ
Ρίς ἀντὶ Στόμα, ἀλλὰ εἶνε ἀσήμεντα· εἶπα
πολλὰς οἱ αἱ διαφέρουσιν λύσεις διὰ πληροῦν
τούς ὅρους, λαμβάνονται ὑπ' ὄψεως) Δέκιον Μῦν
(τὸ ψήφον τοῦ Γρίφου εἶνε ἡ μονάς, ὅχι ἰῶτα)
Ἀετὸν τῆς Ἰδης, I. K. Μαυρίκον (ἀφ' οὗ
δὲν ἐδημοσιεύσαν αἱ λύσεις δὲν πειράζει)
Ἐρρίκον Ἰσοδωροφίτην (θὰ τὸ γράψω εἰς τὸ
προσεχές) Ἀδρόν Θόμψων (πῶς λυποῦμαι ποῦ
δὲν ἔχω τόπον!) Κόρη τοῦ Πηλίου (ἔσταιλα)
Ναύαρχον Σάμψων, Στήριγμα τῆς Μητρὸς
(ἔσταιλα τὸ τετράδιον, περὶ οὗ ἐρωτᾷς) Φω-
τειτὴν Ἑρμείδον, Ἀρθούρον Κόερ (δὲν ἀμ-
φιβάλλω ὅτι καὶ φέτος θὰ ἐξοπαθώσῃς ὅσον διὰ
τὴν ἀργοπορίαν, ἀπὸ τὸ προσεχές· ἔτος θὰ λείψῃ
διότι τὸ φύλλον θὰ τυπώνεται πολὺ ἐνωρίτερα.
ὥστε τὸ Σάββατον νὰ τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἐν τῇ
Ἑξωτερικῇ συνδρομηταί.) Βασιλέα τῶν Κυ-
κλάδων, Φοινικίδα, Βασιλίσσαν Μαργῶ
(βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Δαγεῖον) Τρι-
κυνιδὴ Μαλέαν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν Γνώ-
μην σου ὡς καὶ τὴν ἀγαπητὴν σου Μητέρα· διὰ
τὸν α' Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ἀκμήν δὲν ἡ-
ξεύρω ἐφέτος· ἴσως ἐκδοθῇ ἰδιαίτερος, καθὼς
λέγεις, διὰ νὰ περιλαβῇ δλας τὰς ὁδηγίας,
καὶ προπᾶντων τὰς πρὸς σύνθεσιν Π. Ἀσκή-
σεων) Νεαρὰν Φιλόσοφον, Ταγαρίαίαν Ἀό-
ρην, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν (καθεὶς με τὴν
σειράν του· πρῶτα ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν τοῦ
Περσέως καὶ ἔπειτα τὴν ἰδικήν σου· πῶς εἰς
τὰς ἐπιστολάς σου δὲν ἀπαντῶ τακτικώτατα)
Παῖδ τοῦ Λαοῦ, Χρυσορρόαν Πακτωλὸν (ἐ-
θαύμασα τὴν ἀκρίβειαν σου ὅταν εἶδον νὰ μου
πληρόνῃς τὸ περισεῖον τετράδιον τῆς Δέσμης)
Ζοφερόν Μεσολίον, Μεδῶνα τῆς Ἀστρονο-
μίας (εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιεύσω τὰς πλη-
ροφορίας σου) Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας (ἀπὸ
τούς πρώτους ποῦ ἐξεσπᾶσάν) Δαιμονάκι
(ἔγινε καλὰ) Γουλιέλμον Τέλλον, Νικη-
τὴν τῆς Ἀουστερλίτσας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20
Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Λι λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψῃς
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖ μὲν εἰς φακέλλου, ὃν ἔκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ 1

756. Δεξιγρίφος.

Ἐπάνω 'ς ἐνὸς δένδρου κορυφῇ,
Καθῆσαν πλάι-πλάι δύο γράμματα.

Κι' ἀμέσως — μὴν πιστεύῃς λέει, θαύματα!
Ἐπῆραν καὶ τὰ τρία μιὰ μορφή
Κ' ἔγιναν κἀποία χώρα μακρυνή
Ποῦ κυνικὰ σπανίως βλεῖται καύματα. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάλαντος Ρόακο;

757. Στοιχειόγραφος.

Βέβαια θὰ μάποφῃς;
Ἐὰν εἶσαι ἰδρωμένος;
Τὸ κεφάλι μου ἀλλάζει;
Πρόθυμος θὰ με πλησιάξῃς;
Ὅταν εἶσαι πεινασμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἡρακλείου;

758. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς;
Εἶμ' ἓνα θαλασσινόν;
Ἐνα γράμμ' ἂν μου ἀλλάξῃς;
Καὶ με ἀναγραμματίσῃς;
Κάποια πόλις θὰ γενῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάριδος Ἰάδο;

759. Αἵνιγμα.

Τὸ ἀρσενικόν μου ἔχετε πολλοὶ ἐκ τῶν λυτῶν.
Τὸ θηλυκόν μου τί γλυκὺ, τί θριαμβευτικόν!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

760. Τρίγωνον.

- 1.—Ὅλοι σας δὲ τὸν ξεύρετε! Ποτέ μου
- 2.—δὲν πίστευα πῶς εἶν' ἀπὸ τῆ Νάξο!
- 3.—Τὸ τρίτο δὲν τοῦ ἀξίζει, φίλε; πέ μου!
- 4.—Πεῖδ προκομμένος νῦν ποτέ ποῦ ἐφάνῃ;
- 5.—Μὲ τὸ οὐδέτερόν μου θὰ σου φτεαίξω
Ἐνα μεγάλο ἀμάραντο στεφάνι.
- 6—7. Πιστεύω θὰ μας ἡῦρες μάνι-μάνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

761. Ἀδστήρ.

Καθέτως καὶ ὀριζοντίως θὰ-
ναγινώσκονται δύο χῶραι τῆς
Ἑλλάδος. Διαγωνίως δύο χῶ-
ραι τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηννοῦ τῆς Ἑρήμου

762—764. Κεκρυμμένα ὀνόματα Ποταμῶν.

- 1.—Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πίνῃ ὅσον πρέπει.
- 2.—Ἡ φραγκοσυκὴ φέρει νόστιμον καρπόν.
- 3.—Πράττε πράξεις ἀγαθὰς, ὅπως εὐτυχήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

765—769. Σύνθεσις λέξεων.

Καταλλήτως μεταθέτων τὰ γράμματα ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων πέντε τῶν ἐν
τῇ Διαπλάσει ψευδωνύμων.

- 1, ὀρμωσασκωσμί. 2, ἀδεγαυίρε. 3, ρυφα-
κῆς. 4, ταρθβίτικος. 5, θαλαστονίφ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγρίας Ἀγκινάρας;

770. Ἀπροδόκητον.

Διατὶ ἀπέτυχεν ἡ Ψηφοφορία μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζέλανιου

771. Δογοπαίγνιον.

Ποῖα εἶνε τὰ ὀρεπτικώτερα . . . βιβλία;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κοσμου

772. Φωνηεντόλιπτον.

τ-χ-γν-τ-χ-πνε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπίας Ἀθηνᾶς

773. Ἑλληνοδοῦμψονον.

αη-αση-ισαι-εο-αο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναυτιου

774. Γρίφος.

Δὲ Ι' : = Η' :
Ο δση Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Εὐξείνου